

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 947/2017
26.10.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, од 29.03.2017. године, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године и захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића од 08.08.2017. године, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године и Кж3 7/17 од 09.06.2017. године, у седници већа одржаној 26.10.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, од 29.03.2017. године, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, од 08.08.2017. године, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године и Кж3 7/17 од 09.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Ф“ категорије, у трајању од 2 (две) године. Оштећени: ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, упућени су да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку. Окривљени је обавезан на трошкове кривичног поступка, о чијој висини је одређено да ће суд одлучити посебним решењем, након што исти буду опредељени. Истом пресудом, окривљени је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године, у ставу I изреке, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, а пресуда Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године, у осуђујућем делу, је потврђена. Ставом II изреке наведене пресуде, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Панчеву, па је преиначена пресуда Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године, у ослобађајућем делу, тако што је окривљени АА, на основу члана 424. ЗКП оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је суд применом напред наведених законских прописа и одредби чланова 4, 42, 45. и 54. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 9 (девет) месеци, те га је, узимајући му као правилно утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, изречену првостепеном пресудом, за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, на основу члана 60. КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године. Оштећени: ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, упућени су на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж3 7/17 од 09.06.2017. године, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, а по службеној дужности, преиначена је пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године, тако што је Апелациони суд у Београду узимајући као утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, на коју је окривљени АА осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године, правноснажна 14.02.2017. године и као правилно утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 9 (девет) месеци на коју је осуђен пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године, због извршења кривичног дела из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, на основу члана 60. КЗ, окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду, Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Радуловић дана 29.03.2017. године, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену пресуду Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године и пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године „тако што ће се у поновљеном поступку поступити по решењу Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2594/13 од 06.08.2014. године“. Међутим, из образложења и предлога захтева произилази да је исти поднет и против правноснажне пресуде Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године.

Такође, бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Радуловић поднео је и захтев за заштиту законитости дана 08.08.2017. године, против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж3 7/17 од 09.06.2017. године, а због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони

суд преиначи побијану пресуду и донесе ослобађајућу пресуду у односу на окривљеног АА. Међутим, из образложења захтева произилази да је исти поднет и против пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке оба захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости од 29.03.2017. године је недозвољен.

Захтев за заштиту законитости од 08.08.2017. године је недозвољен

Бранилац у уводу захтева за заштиту законитости од 29.03.2017. године, истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док у образложењу захтева наводи да у односу на кривично дело из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, нижестепени суд није поступио сходно инструкцијама из решења Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2594/13 од 06.08.2014. године, због чега бранилац сматра да је суд тиме повредио члан 462. став 3. ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац означава повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, исти суштински, али и формално, указује на повреду члана 462. став 3. ЗКП.

Поред тога, у захтеву од 29.03.2017. године се истиче да је у току поступка остало „саобраћајно-технички“ неутврђено да ли је постојала могућност да се трактор са прикључном радном машином уочи, ако јесте, на којој удаљености, те да ли је постојала могућност да се избегне последица, као и која светлост је критичном приликом коришћена. С тим у вези, захтевом се указује, да се комисија вештака није бавила овим правно-релевантним чињеницама, већ је остала при тврдњи да се не може прецизно и поуздано утврдити место судара „тањираче“ и возила марке „...“, с обзиром да на лицу места нису фиксирани непокретни трагови, а управо је та неутврђена чињеница, према наводима захтева, од круцијалног значаја за утврђивање узрока саобраћајне незгоде.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног у суштини оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама Основног суда у Панчеву 1К 816/14 од 26.09.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1606/16 од 14.02.2017. године.

Надаље у захтеву за заштиту законитости од 08.08.2017. године, бранилац окривљеног најпре истиче да се у пресуди Апелационог суда у Београду Кж3 7/17 од 09.06.2017. године, погрешно, непотпуно, нејасно и неистинито наводе разлози за осуђујућу одлуку, којим наводима, по оцени овог суда, исти указује да је наведена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац сматра да су нижестепени судови у конкретном случају, „доказну ситуацију“, противзаконито решили у смислу члана 16. став 3. ЗКП, уместо сходно члану 16. став 5. ЗКП, како је иста, према наводима захтева, морала бити решена.

Такође, бранилац у уводу захтева од 08.08.2017. године, истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док у образложењу захтева наводи да правилним тумачењем налаза и мишљења вештака Саобраћајног факултета у Београду, (допунског налаза од 22.06.2015. године и основног налаза од 31.10.2012. године) произилази закључак да је саобраћајна незгода од 13.01.2006. године, настала искључиво кривицом возача путничког аутомобила „...“ КК, због чега бранилац сматра да је у конкретном случају требало да буде донесена ослобађајућа пресуда, и да је поступајући супротно, нижестепени суд, учинио повреду кривичног закона. У вези тога, у захтеву се наводи да је оштећени КК био пијан и да је у таквом алкохолисаном стању, у ноћним условима вожње, налетео на комбајн окривљеног АА, због чега бранилац закључује да је на страни возача „...“, стајао пропуст узрочно везан за стварање опасне ситуације и настанак предметне незгоде.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац окривљеног иако истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 462. став 3, 438. став 2. тачка 2) и 16. став 5. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића од 29.03.2017. године, као и захтев од 08.08.2017. године, оценио као недозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић